

dighed. Men jeg gad nok vide, hvordan en gammel, fattig Mand skulde kunne bevise sin Uskyldighed bedre end ved, at Overretten siger, at han er uskyldig, og at alle Indicierne imod ham ere Vrøvl. Det, han andrager om, er at faa fri Proces for at faa at vide af Højesteret, om der virkelig ikke tilkommer ham Erstatning, hvad Overretten har sagt nej til. Vi have jo set før, at Overretten har gjort sligt, og under de herskende Retstilstande kan man vel tænke sig, at efter at Overretten har givet en saa stærk Underkendelse af Underrettsdommen, som det jo er, at den fuldstændig frikender Manden og erklærer de Indicier for Nønsens, som ere fremkomne for Underretten, vil Overretten ikke gaa videre og tilkende ham Erstatning.

Det er en gammel Mand paa 80 Aar, fattig og med Alderdomsunderstøttelse, og Overretten har derfor ment, at det er ligegyldigt, og at det ikke er værd at gøre mere ved den Sag, og den samme Opfattelse har den højtærede Justitsminister. Men det er ikke Folketingets Sag at være Skærm eller Paraply for Dommerne, naar de begaa den Slags Ting. Den Sag er i fuldstændig Overensstemmelse med alle de andre lignende Sager i vore forrykte Tider, jeg synes derfor, der er al Anledning for Finansudvalget og det høje Ting til at anbefale denne Sag til Justitsministerens Overvejelse. Hvis Manden havde været tilstrækkelig velhavende til at gaa til Højesteret, vilde han ogsaa i sin Tid have gjort det, men her er der Tale om en fattig Mand, som ikke har haft Raad til at komme til Højesteret. Jeg synes dog, det er af største Vigtighed at faa at vide, om Overrettens Afgørelse er rigtig, om den Mand ikke fortjener Erstatning, og i den Henseende tror jeg ikke, at den offentlige Mening vil være tilfreds med at holde sig til Overrettens Afgørelse. Nu kan der jo ikke være Tale om, at vort Ændringsforslag vedtages, og jeg vil derfor kun endnu sige, at vi have holdt Vejen aaben, for at Sagen kan komme igen til næste Aar, og i det Haab, at der saa maa være saadanne Oplysninger til Stede, at vi kunne faa Tinget til at gaa med til at fremme Sagen til Højesteret. Naar denne saa siger, at der ikke er Grund til at give Manden Erstatning, maa vi bøje os, men vore Retstilstande forekomme os ikke at opfordre til at blive staaende ved denne Overrettsdom. Med disse Ord skal jeg paa egne og Medforslagstilleres Vegne tage dette Ændringsforslag tilbage.

Formanden (Høgsbro): Dette Ændringsforslag er saaledes taget tilbage. Er der nogen, der optager det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det saaledes bortfaldet.

Bluhme: Med Hensyn til det andet Andragende, jeg har haft Ordet for, om Oprettelsen af et Apotek i Haverslev, vil jeg sige, at jeg er den ærede Ordfører meget taknemmelig for hans Stilling og for det varme Forsvar, han har ført derfor, og jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Minister kan nære nogen Betænkkelighed ved at fremme denne Sag. Det Andragende, som indsendtes til Justitsministeriet, var undertegnet af 700 bosiddende og ledsaget af Amdsraadets og Sogneraadets Anbefaling, og Ministeren har kun Fysikus' Forklaring at holde sig til om, at det muligvis skulde ligge et andet Sted, og dette Sted skulde da være Aars. Der er et Apotek i Farsø, og Aars ligger 1½ Mil Øst derfra, der er ikke speciel Forbindelse mellem Haverslev og Aars undtagen med Jernbanen om ad Hobro, og medens der er 2—3 Mil til Hobro, er der faktisk 9—10 Mil til Aars ad Jernbanen, saa det vil ikke hjælpe os det allermindste. Vi ere alle enige om, at Apoteket bør ligge i Haverslev, og at der er Trang til det der. (Afbrydelse af Justitsministeren.) . . . Jo, der er ikke en eneste, der gør Modstand derimod, det er anbefalet af Amdsraadet, og Amtmanden er dog Formand for Amdsraadet. Den eneste, jeg ved, der har modsat sig det, er Stiftsfysikus og han har dog ikke egentlig modsat sig det, men kun henvendt Opmærksomheden paa Aars, og det er et Spørgsmaal for sig, og det forklarer ikke, at den højtærede Minister er kommen til det mærkelige Resultat, at der mulig kunde være Tale om et Apotek i Aars. Men det forhindrer ikke, at vi vedblivende maa forlange, at et Apotek kommer i Haverslev. Men dernæst er der en anden mærkelig Ting, og det er, at Ministeren siger, man maa se paa, om den nuværende Apoteker i Hobro kan undvære den Søgning fra vor Egn, om det ikke vil være for stort et Tab. Men Apotekeren i Farsø har aldrig haft med vor Egn at gøre og kan aldrig faa det. Men ikke desto mindre gaar Ministeren hen og paalægger, at han, Farsømanden, skal have vor Søgning hvert andet Aar, altsaa berører det Apotek, vi hidtil have hørt til, Halvdelen af den Indtægt, der kan faas fra os, og det synes jeg, viser tilstrækkeligt, at det ikke